

De anførte hensyn gør sig selvfølgelig med størst vægt gældende over for dem, der har stemt for at iværksætte og opretholde arbejdsstandsningen og/eller huslejeboykotten. Det kan imidlertid ikke nytte noget at ville give en anden regel om dem, der har stemt imod, men som efter at være kommet i mindretal desuagtet stiller sig solidarisk med det flertal, som har bestemt sig for arbejdsstandsningen eller huslejeboykotten. Dette beror til dels på bevismæssige grunde, men navnlig findes inddragelse af de pågældende under den begrænsede udmåling af socialhjælpen at ville hidføre yderligere tilskyndelser til ved senere afstemninger at forkorte den tidsmæssige udstrækning af de kollektive kampskridt.

Ved afgrænsningen af, hvem der skal være omfattet af de foreslåede bestemmelser, har forslagsstillerne overvejet, om man kunne nøjes med dem, der »deltager« i de pågældende aktioner. Dette vil imidlertid i flere tilfælde kunne virke stødende ved, at bagmænd m. fl. så ikke ville komme ind under de nye regler. Forslaget er derfor udstrakt til alle, »som er indblandet i« forhold som nævnt i forslaget.

Det har været overvejet, om synspunkterne bag forslaget tillige måtte medføre skærpede regler om tilbagebetalingspligt, men resultatet af disse overvejelser er blevet, at det næppe i selve strejkesitua-

tionen er afgørende i motiveringen, hvad der eventuelt vil komme til at ske på et senere tidspunkt, men at de fleste i den situation er domineret af en »efter-os-syndfloden-indstilling«. Derfor har man ikke fundet det ubetinget nødvendigt at foreslå at lave om på reglen i den sociale bistandslovs § 26, stk. 1, nr. 2, men ladet tilbagebetalingspligtområdet også i relation til det foreliggende nye stk. 3 i § 37 afgøre af nævnte regel.

Forslaget – der minder en del om CVMQ-forslaget nr. 69 af 20. oktober 1977 (Folketingstidende 1977-78, forhandlingerne sp. 715 og 2372, tillæg A sp. 1179) – er et led i den fremskridtsnytænkning omkring arbejdskampe m. v., for hvilken der bl. a. er redegjort i FREMSKRIDT 1979-17 side 4-5.

Derimod er forslaget ikke udtryk for, hvordan fremskridtspartiet, hvis det havde magt hertil, totalt ville omkalfatre den sociale bistandslov, så bstanden blev mere menneskevenlig over for personer i uforskyldt nød i stedet for som nu at være papirtyngt i en sådan grad, at alt for mange af socialmidlerne bruges på langsommelig administration i stedet for hurtigt at komme de trængende til nytte. Om fremskridtspartiets principielle standpunkt i så henseende henvises til andre udtalelser, senest samlet i ændringsforslag nr. 1398 til finansloven for 1980 med bemærkninger (folketinget 1979-80 (2. samling) blad nr. 164).